

OMNIA VERTUNTUR

No hi ha pas Capità dalt del pont.
Negat pel neguit,
colpejat a cop de cops d'onades i vents,
ets serviola ignorant

que fa camí
i fa deriva:
sense deixant,
vas deixant dies i deixes
mentre foreges
amb por de sotsobrar.

UN ARA, UN AQUÍ

Soc un cos,
un temps,
un espai?

Ple de buits,
em traspassen els buits.
Partícules subatòmiques
desdiuen la massa del cos,
neguen el temps lineal,
validen la ubiqüitat impossible dels objectes.

Ignoro la matèria fosca,
el sentit últim de la gravitació,
el nucli i l'spin dels bosons,
ignoro la finitud –qui sap si infinita– del xoc
entre el res i el no-res,
l'abast real d'una realitat que veig i s'amaga.

Soc perquè deixo de ser.
Ara?
Aquí?

Si les gorgònies s'aferren als segles
amb un esquelet que té vida i té mort,
quina memòria pot trasbalsar-les?
La mirada humana no capirà
l'apàtica contemplació del corall,
el païment impassible de tanta claror.

Insensible al desfici voraç
que agita l'aparent serenor dels anys i les aigües,
el corall oblida atzars i neguits,
identitats i estranyeses.

Reduccion

MEDITACIÓ DEL CARAGOL

¿Enaltir l'arrogància agosarada del llimac,
que passeja pel mig de la sendera el demble lent,
abandonat el clot i sense closca?,
¿o témer el partir de casa sense cap recer,
quan el rastre perillós de tant d'esforç
alerta ratolins, escarabats, centpeus i larves?
M'encofurno sota les falgueres
o, discret, m'enfilo a les fulles d'un enciam boscà.
Amagat i quasi immòbil,
viure a penes,
esperar la pluja
i no deixar la bava de cap record.

A LES FOSSES ABISSALS...

A les fosses abissals
estranyes carcasses amb ulls il·luminen instants d'espai.
Amb un bram de déu salvatge,
l'esquitx del llamp traça en la fosca
una cicatriu fugaç.
O el foc supura,
de sobte,
dins la pell pètria dels segles de negror.

Cuca d'ombres,
minaire quasi orb,
mires amb ceguesa.
El cercle indiferent de l'aigua.
El gest callat de les roques.
El ball d'estels i núvols.
Finestra al tot
per al nòmada moment de l'ignorant perplex.

PLANY DE YASSINE

Com un carrer dels afores,
amb fulles que corren pel terra d'un solar abandonat.

La canalla és a escola,
i el vent alça malsons i camises
als balcons amb bombones i quatre clavells.
En una paret escrostonada
llegeixo: «Lluitar o morir»,
«tot és no-res».
Hi perds quan estimes?

Cap a ciutat,
allí on els pardals picotegen molles de pa
sucades amb oli i una mica de fang,
hi ha bassals de nostàlgia,
records de pilota i germans,
forats bruts, ara plens de silenci.

A l'altra banda dels sots,
els contenidors guarden misteris de gana i d'esforç.
Sento la queixa asmàtica d'una moto,
el lladruc d'una dona que crida el mal temps.

Com un carrer dels afores,
camino coix,
ben lluny de casa.